

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

Anul V.

Martie 1912 st. n.

Nr. 3.

ABONAMENTUL:

PE UN AN	3.50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1.75 „
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	4.— cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 38.
TOATE SCRISORILE LA V. BERECAR, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A ISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

Ieremia.

(Dola C. Schneider Dresda.)

La întrebarea lui Iisus: „Cine zic oamenii, că e Fiul omului?“ răspunseră învățații: „Unii zic, tu ai fi Ieremia“. Atât de vioi și puternic trăia amintirea acestui profet în popor, că îl combinau cu nădejdiile cele mai mărețe ale viitorului și tinură de cu puțință reaparerea lui pe vremea mesianică.

Cam 150 ani mai înainte să zice că Iuda Macabeu, eliberatorul cel viteaz a Ierusalimului, de sub superioritatea siriacă, să fie primit o sabie de aur din mâna lui Ieremia cu cuvintele: „Ia sabia cea sfântă ca un dar dela Dumnezeu; cu care vei bate vrăjmașii“. Profetul cel mare îi apăru, distins prin păr cărunt și demnitate și încunjurat cu majestate mijunată, glorioasă. Și Onia, arhiepiscopul cel tot în acela timp apărut, arădica cuvântul zicând: „Acesta-i Ieremia, prietinel fraților săi, care să roagă mult pentru popor și cetatea sfântă.“

Cât de îndrăsnit e a se baza pe acest loc apocrief despre mijlocirea sfinților în cer pentru biserica luptătoare pe pământ, atât de natural și de învățat ni-să pare aceasta procedură ca un rezultat a profetului puternic de spirit spre cei mai nobili ai poporului. Cine ca Ieremia în iubirea cea mai curată a stat naaintea lui Dumnezeu pentru poporul său și s'a luptat cu Dumnezeu pentru mântuirea

fraților, pre acela nici după moarte nu ni-l putem altcum presenta, decât neîntrerupt ostentindu-se pentru binele fraților cei iubiți pe pământ. Despre Iisus, arhiepiscopul nostru cel mare o știm noi foarte sigur spre a noastră mângâiere, că El pentru noi trăiește de-a dreapta lui Dumnezeu și să roagă totdeauna pentru noi.

La un bărbat, care deja înaintea nașterii sale era cunoscut de Dumnezeu și pus între popoare ca profet, putem primi, că și numele lui fu dat prin prevedința lui Dumnezeu. *Ieremia* adică „Domnul întemeiază“. După aceste e profetul unuia, căruia i-a dat Dumnezeu temelie sub picioare, ca în toate furtunile vieții să stee tare ca un stâlp de fer și părete de aramă. Ferice de noi, dacă suntem scoși din groapă cea urită și trași din nomol și suntem puși pe stâncă, care să numește Christos! Ferice de acela, care s'afiat temelul care ține ancora sa pe veci!

Ieremia fu proporțional de timpuriu chemat la serviciul profetic, atât de timpuriu, că o ținu la loc, a se scuza cu tinăreța sa. Dada Dumnezeu răspunse: „Nu spune Eu sunt prea tinăr, că merg unde Eu te trimet, și predică, ce Eu îți spun.“ Nu spune nici tu, iucite cetitor: „Eu sunt prea tinăr“, când auzi chemarea la pocăință sau la lucrare în via Domnului, ci urmează iute și întreg. „Este prețios,“ zice Ieremia mai târziu, „unul bărbat, ca să poarte jugul în

tinăreța sa." Așadar ia jugul lui Christos pe tine și îl poartă bucuros. Binecuvântarea și plata va fi mare.

Jeremia stătu mult în oficiul profetic, din anul treisprezecelea al lui Iosia până la pustiirea Ierusalimului, și după căderea capitalei încă mai mulți ani în Egipt așadar cam *cincizeci* de ani. Cincif regi văzu el pe tronul lui David, și sub toți era el un îngrijitor credincios a mistierilor dumnezești. Nu numai regelui pios Iosia, ci și domnitorilor celor nelegiuți Ioahas și Ioiachim ținu el credințoșia ca profetul și conștiința statului.

Este ceva mare pentru credințoșia în așteptare pe calea dumnezească a datorinței. Vrednică de laudat e credințoșia iubirii acelor care au rămas credințoși adunării lui Dumnezeu și i-au servit cu zecele de ani în zile ploioase și cu soare, pânăcând alții aruncară flinta în săcară, binecuvântându-se și fugind.

Jeremia era un profet *pedepsitor*. El avea să pună înaintea poporului în numele Domnului păcatele și a-i vesti judecățile neîncunjurabile. Un sol apăsător și martor neplăcut a adevărului pentru mulți și oameni înruritori ai timpului său. Oficiul de pedepsit contrazicea de tot trăsăturilor inimii sale, dară el trebuia s'o exercieze, trebuia să vestească pocăința ca condițiunea mântuirii făgăduită. Și Domnul nostru numea mai bucuros pe cei săraci în Duch de fericit, decât că striga „vai” preste fariseii cei mândri. nse ce folos? Păcatul trebuie pedepsit și descoperit, ca să se mântuiască cel păcătos.

Jeremia era un profet *jelitor*, atât de bogat de lacrimi ca nici unul înaintea nici în urma lui. „Căutați și vedeți de este vr'o durere ca a mea durere, care m'a nimerit.” Și ce i-a causat durerea? „Oh, dear fi ochii mei isoare de lacrimi, ca să plâng ziua și noaptea pentru cei uciși din poporul meu!” Că poporul Domnului să rătăcea și nu să lăsa dojenit de perzarea cea sigură, aceea-i făcu inima

ferbinte și ochii umezi. Așa plânse mai târziu Iisus preste Ierusalim, pentru că nu o știa, nu voia să știe, ce i-ar servi spre pace. Și nici acuma nu încețază păstorii cei credințoși a turmei lui Christos, ca Pavel, a îndemna ziua și noaptea pre fiecare cu lacrimi. Și acuma merg sămănătorii sămânței bune calea lor preste pământul cel greu, dară au și făgăduința, că vor secera cu bucurie și vor aduce snopii lor.

Jeremia era și un profet *suferitor*. Predicatorii pocăinții sunt de regulă o sarcină și trebuie să se facă încrezuți cu suferinți. Pentru că toți din țară să judecau și ceartau cu el, îl persecutau și-l înspăimântau, umoarea lui fu adeseori întunecată și odată într'atâta, că blastămă ziua nasterii sale. (Cap. 10, 10; 20, 14.) De câtoror îl vedem în pericol de moarte! Voiau să „strice pomul cu tot cu fructe” și nu numai a-l „omori cu limba” (Cap. 18, 18), ci îi strigau în ureche: „Trebuie să mori!” (Cap. 26, 7, 8) și îl aruncară în închisoare, uide lăncezi mai mult timp, și în fine îl băgară într'o groapă adâncă cu nomol, din care cu ajutorul lui Dumnezeu îl scoase un etiopean cu treizeci de ostași. (Cap. 38, 4.) Multă cruce și suferință îi făcură profeții mincinoși, pre care avea a-i învinge, pentru că profeteau poporul minciunf. (Cap. 23, 9; 28, 15.) Regele Ioiachim îi arată odată ura sa prin aceea, că tăie profețiile lui Jeremia cu cuțitul și le aruncă în foc. Cu durere adâncă suportă el, prietinel cel mai cald și mai nobil a patriei, și aceea imputare, că ar sta în legătură cu vrăjmașii și că-l trădător al poporului. După căderea orașului exercie Jeremia oficiul său de păzitor încă la cei fugiți în Egipt, până ce muri. El fu de poporul său, pre care-l iubea preste toate, ucis cu pietri. Mormântul lui îl arătau în Cairo.

În sfârșit era Jeremia și un profet *mângăitor*. El putu vesti profețiile cele mărețe ale mântuirii în vremea cea

mai rea a apăsării și a vedea în noaptea cea mai întunecoasă stelele cele mai luminoase. „Întoarceți-vă, fiți neascultători, zice Domnul; căci Eu voiesc a vă logodi mie și vă voi duce în Sion și vă voi da păstori după inima mea, cari vă vor păstea cu știință și cu minte.” (Cap. 3, 14. 15; 12 14.) „Și rege va domni, și va prospera, și va face drept și dreptate pe pământ. Și acesta este numele lui: „Iehova, Dreptatea noastră!” (Cap. 23, 5. 6.) „După ce se vor împlini șaptezeci ani pentru Babilon, vă voi cerceta; căci Eu știu bine, cugetele ce cuget pentru voi, zice Domnul: Cugete de pace și nu de rău, ca să vă dau sfârșitul, pre care-l doriți.” (Cap. 29, 10--13.) Mai glorios isvoarește mângâierea în Cap. 10--33. Acolo cetim cuvintele cele plăcute: „Iubitu-te-am cu iubire vecinică, de aceea prelungit-am iubirea mea către tine!” (Cap. 31, 3), precum și făgăduințele despre legea cea nouă în inimă și despre legământul cel nou vecinic. (Cap. 32, 39. 49.) Chiar și din cântările plângerilor iasă din când în când câte o lumină minunată de mângâiere, că îndurarea lui Dumnezeu e zilnic nouă și credincioasă sa e mare, că El intristează, dară să îndură din nou după marea lui bună-tate. (Plângerile 3, 22--32.) De an învățătorii întristare sau mângâiere, zice Pavel — toate vin spre binele turmii și să face pentru ea. Cu omul cerului al treilea putem noi și toți următorii lui Christos și exemplelor lui reasuma și zice: „Căci precum prisosesc suferințele lui Christos în noi, așa prisosește și mângâierea noastră prin Christos.” (2 Cor. 1, 5.)

Din vorbirile lui Ieremia privește spre noi icoana cea tristă a timpului său; un popor căzut și o țară pustie, deasupra ei un cer negru, prin a cărui noapte în orată numai câte odată pătrunde câte o rază minunată de soare, ca să lumineze în orizontul cel mai îndepărtat un oraș preamărit, preste care este scris în cifre înfocate: „Ie-

hova, Dreptatea noastră!” Așa: să vede timpul și viitorul nostru. „Să tăgăduim prin mila cea mântuitoare nepietatea și poftele cele lumcești, să trăim deștepți, cu dreptate și cu pietate în lumea aceasta; *asteptând ferocita nedejde și arătarea mireată a marului Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Iisus Christos.*” Din Wgo.

Serviciul Dumnezeesc în chemarea creștinului.

Dela E. MEYER.

III. Cum exerciem bine chemarea ca servici Dumnezeesc.

(Sfârșitul.)

Noi formăm chemarea ca servici Dumnezeesc, dacă ne ținem departe de toate funcțiunile și obligările neingăduite și ne lăsăm cu voie a fi aflați gata pentru serviciul împărăției lui Dumnezeu. Ca primitor de lucru nu fura vremea și plata dela dătătorul de lucru prin nelucrare sau prin facerea lucrului altora în vremea plătită. Nu-l păgubi prin lucru defectuos. Domnul Iisus singur lauda la Luca 12, 42: „Cine este oare ingrijitorul cel credincios și înțelept, pre care-l va pune Domnul său preste servii săi, să le dea la timp partea lor?” Cu accentuare intonează El: „Cel ce este credincios în puține, este credincios și în multe; și cel ce este nedrept în puține, este nedrept și în multe.” (Luca 16, 10.)

Ca dătător de pâne, nu fi sgârșit cu plata celor ce-ți sunt subordinați. În aceasta privință vor fi strigările cele drepte ca pâre înaintea lui Dumnezeu. Fie-care să se silească din partea sa, a împlini cuvintele apostolului către Efesen: „Servilor, ascultați pre domniul vostri cel după corp cu frică și cu cutremur, în simplitatea inimii voastre, ca pre Christos; nu numai de fața oclilor servindu-le, ca cei ce voiesc să placă

oamenilor, ei ca servii ai lui Christos făcând voia lui Dumnezeu din inimă, cu bunăvoință servindu-le; ca Domnului, iar nu ca oamenilor; știind că ori-ce bine va face fie-care, aceea va primi dela Domnul; fie el serv seau liber. Și voi domnilor, aceleași să faceți către dinsii, lăsând amenințarea; știind că și al vostru Domn este în cer, și nu este la dinsul căutare în față." (Efes. 6, 5—9.) Comercianții creștini o au de sigur mai greu, a purta chemarea lor ca servicii dumnezeesc. Concurența cea mare cauzează în cele mai multe cazuri o luptă serioasă pentru existență, și totuși trebuie împlinit cuvântul lui Dumnezeu: „Ca nimenea să nu faci nedreptate și să nu înșele pe fratele său în afaceri; căci Domnul este răsbunător de toate acestea, precum mai înainte v'am zis, și v'am prevenit. Și ca să vă siliți a fi liniștiți, și să faceți ale voastre, precum v'am ordinar; ca să umblați cu cuviință către cei de afară, și de nimenea să nu aveți trebuință." (1 Thessal 4, 6. 11. 12.) „De aceea mă deprind, să am totdeauna o conștiință nevinovată către Dumnezeu și către oamenii." (Fapt. 24, 16.) Legăturile cele obicinuite a se face în ospătării pe lângă beuturi spiritoase sunt de lăpădat.

Să nu ne conformăm lumii. Fiilor lui Dumnezeu nu-li iertat a se învoi în vorbiri netrebnice sau așa avea bucuria în ele, a nu batjocurii, a nu-și îngădui vre-o înșelare, a nu se pleca nici unei necumpătări. Să nu facem nici când ziua lui Dumnezeu ca zi de lucru. Să nu o profanăm pentru câștig neștințios. Să avem pază la o serbare de Duminecă, care recrează corpul și sufletul.

Dacă Domnul ne face neliniștiți despre careva lucru purtat de noi, așa că se face în noi vre-o îndoială despre el, atunci este combinat cu aceasta pericol pentru sufletele noastre. Dumnezeu lucrează acest glas în noi, ca noi lucrul cel plănuit sau făcut să-l cercăm cu serioșitate. Dacă nu

putem cere preste el binecuvântarea lui Dumnezeu cu o conștiință bună și să-l facem în numele lui, atunci drumul cu așa lucru! „Ori-ce faceți, cu cuvântul ori cu lucrul, să faceți toate în numele Domnului Iisus, mulțumind lui Dumnezeu și Părintelui prin El." (Col. 3, 17.) Să abțicem de toate, cari ne-ar împedeca a rămânea în Iisus, cari omor viața noastră dumnezească, ce ne fac conform lumii!

Lucrul împărăției lui Dumnezeu în chemarea noastră pe pământ îl împlinim noi bine, dacă nu numai în simțuri ne îmbărbătăm, ci dacă mărturisim pre Christos la ocașuni potrivite, la care nu atâta mulțimea cuvintelor cât dela duchul mărturisirii atârni; nu numai a face planuri, ci ale să împlini, dacă sunt înțelepte; nu numai a critica lucrul altora, ci a pune însăși mâna la lucru. Fie-care ajutore materială, fie ca dar pentru fratele suferitor de lipsă ori ca contri-buire la misiune, primește numai valoarea prin duchul, care-l conduce vre dătător. Numai bunăvoința face paloros, iar nu mărimea darului." Fiecare să dea, precum și-a propus în inimă, nu cu părere de rău sau de silă, căci Dumnezeu iubește pre dătătorul voios." (2 Cor. 9, 7.) Pre aceea il și binecuvintează Dumnezeu, precum învață cuvântul său și experiența o dovedește: „Cel ce samănă cu scumpătate, va și secera cu scumpătate; iar cel ce samănă cu dărnicie, va și secera cu dărnicie." (2 Cor. 9, 6.) Ferice de noi, dacă Dumnezeu și despre noi va putea spune: „Știu faptele tale, și iubirea și serviciul și credința și răbdarea ta, și faptele tale; și că cele de pe urmă sunt mai mult decăt cele dintii." (Apocal. 2, 19.)

Accasta s'a întâmpla, dacă vom griji bine de diferite serviciuri Dumnezești. Mai întâi cel din câmară. Un om alui Dumnezeu zice: „Fiii lui Dumnezeu sunt în viața chemării bărbați, care sunt micși dară totuși mari, moi și blânzi și totuși neînvinși de tar. Este, că vin și furtună preste

ei, și volburile pot uneori tulbura ochiul și calea lor, dară ei știu, acui sunt, ce sunt și ce au de făcut; ei să roagă în credință, ca Domnul și învățătorul lor să-I țină tare, să nu lase piciorul lor a aluneca; oh, de nu ar pierde ținta de înaintea ochilor!"

O mamă a fiilor ei credincioși vorbea adeseori în cămara ei cu Domnul pentru copiii ei. Când petrecea iarăși înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, întrebă cineva în casă după ea, la care unul dintre fiii ei răspunse: „Ea prăjește în cămară lumina de soare pentru noi." Lumina de soare trebuie să răspândim noi în viața familiară și comercială, și la lucrul împărăției lui Dumnezeu, să nu o lăsăm din cămara de rugăciune. Aici avem noi a ne ruga; „Învăță-mă să fac voia ta, căci tu ești Dumnezeu meu, Ducehul tău cel bun învețe-mă calea cea dreaptă." (Ps. 143, 10.) Căutarea în sfânta Scriptură nu-I iertat să o părăsim. Ea e direcțiunea, care ne dă îndrumări pentru lucrul pământesc și cerese.

Maî departe să grijim noi serviciul Dumnezeesc în familie. Să ne întărim, până nu ne apucăm de lucrul zilnic, la altarul familiar în mijlocul comunității casei, și să mărim pre Dumnezeu după împlinirea lucrului zilei pentru ajutorul și binecuvântarea sa. Să grijim în fine serviciul Dumnezeesc în comunitate. Să-l cercetăm, de câte-ori numai putem. Să lăsăm ca să se odichnească aici sufletele noastre la inima lui Dumnezeu, de neliniștea chemării, da, să lăsăm, ca să primească aici hrana cea lipșită. Într'aceasta zace pentru el o reculegere de opintelile vieții zilnice și o întărire spre continuarea plăcurii lui Dumnezeu în funcțiunea chemării. Aceste servicii Dumnezeesti formează izvoarele puterii, care ne fac cu puțință, a forma chemarea roastră spre serviciul Dumnezeesc.

Din Wge.

Despre răbdare.

Răbdarea-I maî bună decât înțelepciunea; un pic de răbdare e atâta, ca un funt de minte. Toți oamenii laudă răbdarea, dară foarte puțină o exercează; este o medicină, care-I bună pentru toate morburile, pentru aceea o laudă toate femeile bătrâne, dară nu în fiecare grădnică cresc buruienile, din care să preparează. Dacă-I carnea și oasele pline de *au* și *vaî*, atunci firește că și pentru noi e murmurarea și văietarea, ca pentru cal scuturarea din cap, când îl năcăjese muștele, sau pentru o roată scârțâirea, când să desface vr'o spită; dară firea nu ar trebui să fie aceea, care regulează purtarea creștinului, sau ce preț maî are religiunea lui! Dacă un ostaș nu să luptă maî bine ca un plugăraș, atunci jos cu uniforma sa! Noi așteptăm maî mult fruct dela un măr decât dela un spine, dară și avem drept la aceea. Învățaceii unui Mântuitor răbdător ar trebui să fie însăși răbdători. Mușcă-ți în și buze sufero, e un sfat de modă veche; dară deschide buzele spre mulțămită și o sufero, e cu mult maî bine. Și oare pentru ce să nu o facem? Noi căpătăm totuși numai puțin lovituri cu biciul, dacă cugetăm, ce vite rele de tras suntem, și dacă doare puținel, dară cu grabă trece. Durerea trecută e bucurie și aduce pătenie. N'ar trebui să ne temem, a merge la Egipt, când știm că iarăși vom ieși încărcați cu tesaura de aur și argint.

Oamenii răbdători udă miseria lor cu sirguinta și-și tale mângăierea cu sapa; suferinții sunt oaspeți, cari vin nechemați, dară umoarea cărtitoare și le aduce cu carul înaintea căsii. Mulți oameni să nasc plângând, trăiesc cărâind și mor anăgiți; ei rumegă pilula cea amară, și nici nu ar ști că-I amară, numai dacă ar avea atâta minte, a o înghiți dintr'odată într'ua păhar de apă cu răbdare. Ei țin sarn cina a toți alții de maî ușoară și penele lor proprii de grele ca cusutorul-

ei sunt după alor părere totdeauna rău perturbată: nimene nu-i așa de de multe-ori călcat pe picioare de bou cel negru ca ei: zăpada pică mai deasă în înainte usit lor, și grindină lovește mai tare în fereastra lor; și toiuși, dacă s'ar arăta adevărul, atunci s'ar dovedi, că lor mai mult din închipuire decât în fapt le merge atât de trist. Mulți ar putea să fie atât de fericiți, numai dacă ar putea cunoaște aceasta. Obucătea din buruiana *indelesu-lare* băgată în supa cea mai slabă — și ea are așa gust mare, ca supa de de broască-țeastoasă pe masa Lormajorului. Ioan Plugarul are aceasta buruiană în grădina sa, înse ea în iarna cea grea din trecut într'atâta a suferit, că el cu amar nu poate da vecinicului său nici un firuț din ea: de aceea ar face el mai bine, a umbla după Mateiu 25, 9 și ar merge la aceia, cari cumpără pentru sine și vind. Mila e un pământ, în care crește bine această buruiană, dară ea trebuie să fie totdeauna udată din isvorul îndurării.

A fi sărac nu-i totdeauna plăcut, dară este în lume mai rău ca aceasta. Încălțăminteă strămtă apasă ușor, dacă nimic piciorul: dacă avem numai puține mijloace, atunci e foarte de folos, dacă facem numai pretențiuni mici. Sărăcia nu-i rușine, dară-i o rușine, a fi neindestulat cu ea. În unile lucruri o au săracii mai bine ca bogatii: că dacă un sărac are a-și căuta mâncare pentru foamea sa, atunci e mai probabil, că își va ajunge mai iute scopul, ca bogatul, care-și caută foame (apetit) pentru mâncarea sa. Masa săracului e mai iute acoperită, și lucrarea sa îi păstrează chel-tuiala pentru laxative. Medicii cei mai buni sunt Dr. *Indestulat*, Dr. *Acezar* și Dr. *Voie-bună*, și mulți plugari pioși au acela noroc, a fi de toți aceștia domni serviți la masă. Bogat acei licăitor, dară foamea e bucatarul acei licăitor, dară foamea e bucatarul cel mai bun. Lucrul greu aduce sănătate, și o leacă de diamante. Atâta preț ca un sac plin de diamante, cât avem, ci cât gustăm este, din

ce stă norocul nostru. Într'o lingură plină de zahar este mai multă dulceață decât într'o bute mare de otet. Nu mulțimea bunurilor, ci binecuvântarea lui Dumnezeu către aceea, ce avem, este care ne face într'adevăr bogati. Cojile unui măr dulce sunt mai bune decât un măr întreg pădurei. O fertură de curechi este mai bună decât un bou îngrășat cu ură. — Mai bun este puținul cu frica lui Dumnezeu, decât tesauru mare, fără de odihnă. — Putinele lemne sunt de ajuns, a încălzi cuptorul meu cel mic, oare de ce să murmur, că nu sunt a mele toate pădurile?

Dacă vin suferinți, atunci nu folosește, a se împotrivi lui Dumnezeu prin cugetări aspre despre prevederea sa: aceasta ar fi, a lovi contra bol-durilor și a-și răni picioarele. Pomii să încovoie în vânt, și așa trebuie s'o facem și noi. Fiecare dată, când sbeară oia, perde o gură mare de năut, și de câte-ori cărtim, perdem o binecuvântare. Murmurarea e o ne-guțătoarie rea și n'aduce nimic folos, dară răbdarea are o mână de aur. Suferințele noastre acelu vor trece. După ploaie iasă soarele luminat; corbii negri au aripi; fiecare iarnă să schimbă în primăvară, fiecare noapte să prefacă în Dimineață.

*Dacă suflă vântul ori cât de tare,
În sfârșit toluși va să se alineze.*

De se va închide o ușă atunci Dumnezeu va deschide alta în locul ei; dacă nu rodește mazerea, pentru aceea poate rodi fasolea; dacă o găină își părăsește ouăle, atunci le va cloți alta toate; toate lucrurile au atât laturea lor luminoasă cât și cea umbră, și Dumnezeu cel credincios e în tot locul. În valul cel mai rău adversiv este oare-unde un loc uscat, pe care-și poate pune *indestularea* dicioară, și de nu ar fi, atunci s'ar învăta a înota.

Prietinilor, să luăm sborul nostru la răbdare și supă de apă, eum o ziceau bătrînii, și nu în loc de aceea să cadem în frigurile cărării și să

sporcăm și pre alții cu tot aceea boală, precum dăscălim căile lui Dumnezeu în mod nelegiuit. Mijlocul cel mai bun în suferințe constă din pradare în voia lui Dumnezeu. Ce nu putem strămuta, trebuie să purtăm. Dacă nu putem căpăta slănină, să mulțămim lui Dumnezeu pentru aceea, că avem câteva căpățini de curechi în grădină. Cuvântul „trebuie” (musaf) e o nucă tare, dacă ea și are un simbur dulce. „Acelora, ce iubesc pre Dumnezeu, trebuie ca toate să le serveasca spre bine.” Toate ce pică jos din cer, servese mai înainte sau mai târziu spre binele țării; dară ce dela Dumnezeu vine la noi, sunt o binecuvântare, și dacă ar fi o vârgă. De natură ne pot suferințele tot așa puțin plăcea, precum s'ar putea un șoarece îndrăgii într'o mătă: înse prin milă ajunsse Pavel acolo, a se lăuda și de suferințe. Pagube și cruci sunt greu de purtat, dară dacă inimile noastre sunt întregi înaintea lui Dumnezeu, atunci e minunat, cât de ușor devine jugul. Noi avem deci să mergem pe calca crucii și lacrimilor la mărire, și deoarece nu ni fâgăduim, că vom fi încăruțați în cer într'un pat moale de pene, atunci n'avem ce ne minuna dacă aflăm calea aspră, cum o aflară și părinții înaintea noastră. Sfârșitul bun, toate bune; și pentru aceea să arăm pământul cel mai greu privind la snopii secerisului, și dacă alții murmură lângă așa lucru, noi să ne învățăm, a-l face cântând.

Din „Vorbiri în urma plugului” dela Şpurgeon.

Din Făurie.

Un scriitor american zise nu de mult, că pe monumentele mormintelor celor mai mulți oameni s'ar putea scria: „Prea ușor îndestulat.” El poate avea drept cu aceea.

Noi ne minunăm de mulți tănări, cari să pot îndestula cu aceea, că capătă oareunde oarecare lucru. Acela poate fi uricios, omoritor de spirit, ei

il fac, atât de bine sau atât de rău cât numai pot — cele de multe ori cât de rău pot — dară ca ei să să silească mai departe, ca să folosească vremea lor de seara, ca să învețe ceva bun, a îmbuni scrisoarea lor ca să se deprindă în tot felul de istețime, aceea zace prea departe de ei, decât ca în general să gândească la ele. Ei mai mult să visează decât a fi trezi. Până când alții oameni caută în jurul lor cu amândoi ochii, cât numai pot, au ei capul plin de prostii. Cât de ușor sunt ei îndestulați! Că există artiști, cari sunt bolnavi în lăuntru lor toată viața, pentru că nu sunt îndestulați nici cu lucrurile lor cele mai bune, ei nici nu o pot cuprinde. Pentru aceea și viața lor e atât de fără conținut și deșartă. Dacă ar sta ei odată în liniște și s'ar trezi, atunci și-ar pune hotărîrea, a se lupta, a lucra, ba, chiar a flămânzi, până și-au câștigat o poziție în viață, unde sunt prețuiți, unde să cugetă, fără de ei a nu-și putea ajunge scopul. Dacă un așa visător ceteste aceste șire, acela primească înțelepciune și fie odată cât de neîndestulat! Dară nu eu alții, ei cu sine însuși!

Apoi ne-am minunat noi totdeauna, cum pot fi oamenii căroră să poate da ceva tipărit în mână, că-i vedem că îndată încep a ceti. Fie cartea bună sau rea, de zace în direcțiunea, către care ei să silească, de cultivează caracterul lor, de-al face mai potriveți pentru serviciul Domnului — toate-s la ei neutrale! Ei înghit o istorie după cealaltă. Totdeauna numai istorii! Interesante, peșcătoare! Oare nu au teritor special, pe care ar putea ei deveni autorități, pentru că ei toate, ce puteau căpăta în mână, ce se ține de acest teritor, le-au cetit? oare deschide după acestea gura nimindu-se cu aceea întrebare: „Oare sunt eu profesor?” Nu, dacă faci așa o față hăbăucă, de sigur nu! Dară lasă să-ți spunem, că profesorii sunt oameni, cari în sudoarea feții lor mult, mult au învățat și erau foarte sirguin-

cioși. Nici pe acest teren nu sunt porumbi fripți, cari i-ar sbura în gură.

De nu ar fi barem creștinii așa de iute îndestulați! De ar refusa odată ei cărțile (și călindarele cu glumele și minciunile lor) rele și stricate cu așa energie, care ar lua curagiul unor făcători de așa negoț, a se mai apropia odată de ei!

Și apoi cugetăm noi și la un al treilea teritor. Îndestularea cu sine. Pe aceasta să cunoște bine cetățenul de țepă. El să feliicită în ficcare dimineață, că-i atât de bun și nu ca ucizătoare aceea de copii, ca acela spărgător de casse sau celalalt buțiv. Oare să fie și între învățăceii lui Iisus așa cetățeni de țepă? Oh, destul, și preste destul! Acestia sunt aceia oameni, cari sunt foarte îndestulați cu starea lăuntrică a inimii lor. Propriile lor rugăciuni le plac de zece ori mai bine decât acelea a tuturor membrilor, predicatorilor și bătrînilor împreună. De o dorință nesecabilă după cunoștință mai adâncă nu au ei nici o presimțire. Dorința, a avea o conștiință mai gingașă, n'a ajuns nici când în inima lor. Așa-și petrec ei viața. Nimic nu-i așa înrădăcinat în ei ca suprafițialitate. Am putea anatomiza (desface) sufletul lor până în cele mai adânci și totuși n'am afla în ei nimic ca suprafițialitate, suprafițialitate, suprafițialitate.

Dacă astăzi din așa multe părți să predică neîndestularea atunci ne-am acompania acestor oameni, numai — cu obiectul neîndestulării am voi a ne deosebi de ei. Că ei sunt cu sine îndestulați și cu alții neîndestulați, iar noi am voi, ca ei să fie odată cu sine neîndestulați și celorlalți să le dee odată pace.

Să punem cele mai mari preten-siuni nouă înșine, dacă trebuie să fie, să „vânățim“ corpul nostru cum o traduce Luther, „ca să ajungem la

vrașta unui bărbat desevărsit în Christos!“

* * *

De ce sa rugat Iisus în Rugăciunea sa arhierească a fi mărit cu aceea mărire, „care am avut la tine, mai înainte de a fi lumea?“ Oare nu s'a întins aici Domnul cu patru mi de ani prea napoi? Oare nu-i era mai aproape, a se ruga pentru aceea mărire, care o avuse înainte nașterii sale în Bitleem? Sau era doară între aceste două măririi o deosebire? Da, era o deosebire. Atunci, când era numai în gândul lui Dumnezeu, a crea lumea, era mărirea lui Iisus deplina și netulburată. Dară când fu crearea gata, acuși sa derivă ruporea cea mare în lumea spiritelor, și aceea să trase deja ca o umbră preste mărirea Fiului lui Dumnezeu. Când fu apot omul creat, nu lăsară „suferințele Domnului o fi mult așteptate și abea să gătără“. Cât de sguduită-i inima noastră, când Domnul însă-și zice despre *jerfelce*, cari ii să aduceau de cătră Iudeii cei nevrednici: „Nu le mai pot suferi!“ (Isaia 1, 14.) Cu toate aceste servicii Dumnezeuști fără de inimă i-au făcut mai multă durere decât bucurie. Și când luăm biblia noastră la mână și apot cetim în vechiul testament de 15 ori că Dumnezeu să „aprinso“, și afară de aceea încă de 31 ori despre „furia“ și de 43 ori despre „judecata“ lui și de 32 ori despre „mustrările“ lui și de 78 ori despre „mânia“ lui să vorbește, atunci cunoaștem, că câte-ori o fi putut trage umbre adânci preste inima și fața și mărirea lui Iisus.

Așadar nu era „suferința“ lui numai în vremea cea scurtă din Săptămâna patimilor, ci era o suferință de patru mi de ani! Oare nu ne arată aceasta pre Mântuitorul nostru într-o lumină de tot nouă? Ce duror! nespus de multe i-a cauzat păcatul! Oh, păcatul cel scârnăv, vrednic de urt! El strigă în cer și descordă harfele ingerilor; el să arădică ca un nuor întunecos și micșoră mărirea Mântuitorului nostru! Nu am voi noi să urim păcatul cu ceva mai mult, decât am făcut-o până acuma în oarele cele mai serisoare ale vieții noastre?

Acuma inse ni să ivește întrebarea: „Oare primit-o Domnul acuma, deși nu a încetat încă a păcătui lumea, mărirea sa cea dinții?“ Noi credem că da! Că ce Lui, omenoște zis; ia făcut atata întristare în periodul vechiului testament, era cugetul: atata păcat, și nu este mântuitor! Acuma inse sună parola alt-cum: „Unde păcatul s'a făcut puiernic, acolo s'a făcut mila mult mai puternică.“ Căci calea mântuirii e gata, fiecare, care voiește, poate pași pe ea.

Acuma este într'atata deosebire, încât coroana Mântuitorului o împodobită cu multe mărgăritări a martirilor săi, acor număr zilnic crește. Aceasta ne umple cu bucurie și ne îndeamnă spre lucrul înoit la mântuirea sufletelor.

LECȚIUNI DE DUMINECĂ.

Pentru Duminecă în 3 Martie.

9. Chemarea primilor învățăcei.

Marc 1, 14—28.

Cuvânt de aur: „Rugați pre Domnul secerișului, ca să scoată lucrătorii în secerișul său. Mateiu 9, 38.

Din ascunsul liniștit de treizeci de ani, a pășit Iisus înainte prin botetul său, la care fu El uns prin Duhul sfânt spre oficiul misiunii sale și fu în public declarat ca Fiul lui Dumnezeu. Nemijlocit după aceea s'a întâmplat ispitirea sa în pustiu, din care El eși biruitor. După luptele cele ferbinții cu satana să începu funcțiunea sa cea multilaterală în Israel. Dară nu în Iudea, ci în Galilea începutul Domnului aceea. În sinagoga Nazaret ținu Domnul prima sa predică publică (Luca 4, 16) cu acela rezultat, că compământenii săi îl scoaseră din oraș. Apoi merse El pentru un timp la Capernaum, la marea Genezaretului, unde s'a întâmplat aceea, ce ne spune lecțiunea de astăzi: Chiămarea primilor săi învățăcei.

Aici vedem noi: 1. Iisus continueaza predica lui Ioan. (v. 14. 15.) 2. Iisus chiamă primi învățăcei. (v. 16—20.) 3. Iisus învață poporul. (v. 21, 22.) 4. Iisus scoate un demon. (v. 23—28.)

Întrebări: 1. Unde merse Iisus după ispitirea sa? 2. Acui predică continuă El? 3. Pre cine-l află la marea Galileică? 4. Unde chiamă El pre aceștia pescari? 5. Ce voia El să facă din ei? 6. Cum e numele primilor învățăcei? 7. Unde merse El sâmbăta? 8. Ce făcu El în sinagogă? 9. Care minune făcu El aici? 10. Ce vorbeau apoi oamenii despre El?

Duminecă în 10 Martie.

10. Isus, medicul cel mare.

Marc 1, 29—45.

Cuvânt de aur: „Acesta a luat neputințele noastre, și a purtat boalele noastre.“ Mateiu 8, 17.

După ce chiamă Domnul pre primi săi învățăcei în urmarea sa durabilă și El s'a făcut vestit prin vindecarea celui demonizat în sinagoga din Ca-

pernaum, s'a început pentru El o vreme bogată de activitate. Cuvântul său a aprins și a trezit multe nedejdi și așteptări. Acuma încă era cuvântul sigilat și întărit prin o faptă extraordinară, ce minune, dacă să adunau oamenii la El și înainte de toate aduceau bolnavii lor la El. În ziua de sâmbătă nu puteau ei aceasta, aceasta opria esplicarea legii prin cârturări; dară abea apuse soarele, atunci și veniră ei cu toți și-l rugau, și Domnul nu să dădu odichnef, ci la lucru și ajuta, unde numai era lipsă de ajutorul lui.

Aici vedem noi: 1. O seară memorabilă de Sâmbătă în Capernaum. (v. 29—34.) 2. Predica de călătorie alui Iisus în Galilea. (v. 35—39.) Vindecarea unui lepros. (v. 29—45.)

Întrebări: 1. În care oraș era Domnul Iisus după lecțiunea noastră? 2. Ce făcu El deja aici într'o sâmbătă? 3. Unde merse El când eși din sinagogă? 4. Pre cine vindecă El aici în casa de ospătat? 5. Ce fol de urmări aveau aceste vindecări pentru seară? 6. Care era continuarea lucrului astfel început? 7. Ce făcu El deci în orașele Galileei? 8. Ce bărbat veni aici la El? 9. Ce ceru el dela Domnul? 10. Cum să arată Iisus față de el? 11. La cine-l trimise deci Domnul? 12. Ce-i opri El? 13. Dară cum făcu cel vindecat? 14. În ce confuziune aduse el pre Domnul cu aceea? 15. Ce ție mai imporsant în aceasta lecțiune?

Duminecă în 17 Martie.

11. Iertarea și vindecarea celui paralic.

Marc 2, 1—12.

Cuvânt de aur: „Binecuvintează, sufletul meu, pre Iehova și nu uita toate binefacerile lui. Cel ce iartă fărădelegile tale; cel ce vindecă toate boalele tale.“ Psalm 103, 2. 3.

Din pustiu unde să retrase Iisus, să întoarse El iarăși la Capernaum. Vestea despre ajungerea sa să lăți iute, și veni din apropiere și depărtare așa mulțime de oameni, că localele, cari erau acolo, nu puteau cuprinde ascultătorii, la cari le vestea Iisus cuvântul lui Dumnezeu. Cel mai mulți veniră numai, ca să-și îndestuleze curiozitatea lor; unii încă cu planuri răuvoitoare, ca cât să poate

să-și adune material spre o păru contra Domnului. O excepție laudabilă făcure patru bărbați bravi, cari dovediră unu greu bolnav serviciul cel mai mare de iubire, precând il aduseră la Iisus. Acest nefericit do-bândi prin Iisus milă, iertare și vindecare.

Aici vedem noi: 1. Adunarea (v. 1—2.) 2. Bolnavul. (v. 3—4.) 3. Aju-torul lui Iisus. (v. 5—11.) 4. Uimirea poporului. (v. 12.)

Intrebări: 1. În care oraș veni Iisus ia-răși? 2. Ce făcure oamenii când auziră a-cesta? 3. Cum era Iisus față cu aceasta? 4. Ce fel de bolnav era în Iisus? 5. Cum a-ju-se acela înainte lui Iisus? 6. Cum ră-spu-se Iisus la credința acestor bărbați? 7. Ce eugetau cărturaril despre cuvântul lui Iisus? 8. Care întrebare le pu-se Iisus la cu-getarea lor? 9. Cum ai răspunde-o tu? 10. Cu ce dovedește Iisus puterea sa, a ierta păc-e-tele? 11. Care impresiune făcu aceasta spre popor? 12. Ce putem noi învăța din aceasta lecțiune?

—
Duminică în 24 Martie.

12. Cum serbătorim și postim în adevăr.

Marc 2, 13—12.

Cuvânt de aur: „Nu am venit să chiâm pre cei drepti, ci pre cei păc-ă-toși la pocăință.“ Marcu 2, 17.

În Capernaum era, unde Domnul Iisus era atât de strămtorat, că abea putură pre un paralic duce la Iisus numai prin acoperământul căsii. După ce il vindecă Domnul în suflet și corp și a împărțit cuvântul la mul-tiime, „să duse iarăși la mare.“ Acolo să putu El mai liber mișca, și il pu-teau mai mulți asculta decât ori-unde într'un loc strimt. Ce a făcut și pățit mai departe, ne spune lecțiunea noastră. Cum ajunseră în vorbire, pentru ce Iisus întră la un păcătos, și apof pentru ce nu postese învăț-ă-ceii săi.

Noi vedem aici: 1. O chemare memorabilă. (v. 14.) 2. Un principiu practic. (v. 15—17.) 3. O legătură de tot nedurabilă. (v. 17—22.)

Intrebări: 1. Unde merse Iisus, când eși din orașul Capernaum? 2. Pre cine-l chiâmă

El la aceasta ocașiune a-i urma? 3. Cum să arată Levi față cu aceasta? 4. Cu ce arată mulțămita față de Iisus și interesul pentru soții săi? 5. Cum primi Iisus chiamarea la aceasta? 6. Dară ce ziseră cărturaril și fari-seii? 7. Care răspuns le dădu Domnul la a-cesta? 8. Care întrebare avură acum fari-seii către Iisus? 9. Cum le explică lor Iisus aceasta cauză importantă? 10. Cum înțelegem fari-seii pietatea? 11. Cum le esplică Iisus pietatea cea adevărată?

—
Duminică în 31 Martie.

13. Cum răsare lumii mântuirea.

(Repetiție.)

Isaia 42, 1—12.

Cuvânt de aur: „Poporul cel ce se-duce în întunecare a văzut lumină mare; și celor ce se-duceau în locul și umbra morții le-a răsărit lumină.“ Mateiu 4, 16.

Astăzi avem a arunca o privire la lecțiunile pertractate, a ni-le înfățișa mai odată pe scurt resumate. Precum arată prescrierea, este eugetul con-ducător: „Răsăritul din înălțime“, și dupăcum arată cuvântul de aur, e vorba aici despre „Lumina lumii, soa-rele dreptății, despre Iisus Christos, Mântuitorul lumii.“ În întunecare și umbra morții au sezut popoarele, până nu veni El, și acolo sed încă și a-cuma unde nu ajunse El prin Evan-gelie. Iar nouă ni iertat, a umbla și a ne veseli în lumina lui. Și-i mul-țămim dară și să conducem și copiii nostri la aceasta Lumină.

* * *

1. Iisus e Mesia cel promis. El e profetul archiereul și regele într-o persoană. Venireă unei persoană mare trebuia să flo provestită. La aceasta era de lipsă un erold, un inain-temergător. Pro acela il alese Dumnezeu în Ioan botezatorul. Un preot cu femeea sa erau fără sămănție. Când era trecută vremea ne-dejdi și așteptărit lor, căpătă tata, precând sercea în locul sfânt făgăduința nasterii unu fiu prin inger. Când Zaharia întrebă cu ne-credință și îndoielnic; „Pe ce voi cunoaște aceasta?“ Il să dă un sămăn simțibil. El ră-mase mut. Crede totodeuna solia lui Dum-nezeu. Prin îndoială și necredință numai ție fiț faci năcazur și dureri. Dumnezeu ține, ce El făgăduiește.

2. De sigur făgăduințele lui Dumnezeu sunt „Da și Amin.“ Dacă-i la vreme, sau să

pare încă înainte de vreme sau că ar fi trecut vremea de mult, cum am gândi-o noi, la El nu face nimic. Pentru El numai atunci e vremea potrivită, când duce la îndeplinire sfatul și planul său, și le aduce la iveală. Așa veni și Ioan botezătorul pentru părinți după vreme, dară pentru Domnul la vremea potrivită. Vecinii să bucură, sunt înse uimiți, că nu-l sădă numele Zaharie, dară mama vrea să fie Ioan și Zaharie scrie Ioan, și acum-a-l deslegată limba lui în ascultare către ordinul lui Dumnezeu, și în puterea Duhului sfânt mărește el pe Domnul, Dumnezeu lui Israel, care făcu să răsară lumina ca „răsăritul din înălțime.”

3. Dacă astfel veni înaintemergătorul, atunci nici regele nu mai putea rămânea mult, și dacă era înaintemergătorul un copilăș gingașel, astfel nici regele nu putu îndată ca domnitor fi salutat. Păstorii pioși pășunau pe câmpiile Betleemului. Cugetând, rugându-se priveșe spre cer și cumpenese la olaltă, că oare nu se va împlini cu grabă făgăduința cea mare, dumnezeiască, facă, o lumină mare... el tremură dare le sună cu pretenie: „Nu vă temeți... bucurie mare... vouă s'a născut astăzi Mântuitorul?...” Ei să grabese la Betleem. caută, află să închină, răspândese veste. S'a născut Mântuitorul!

4. Mântuitorul cel născut e un Iudeu. Aștrebuie pus sub lege. Părinții cei sarați aduc jertfa prescrișă. Nimeni nu ar fi luat în seamă despre el dacă Duhul sfânt nu ar fi fost pe plan, dară El aduce pre un cărunt pios, și acela să bucura cu bucurie nespusă. Acume poate merge în pace acasă, da Simion și și el, după ce am văzut pre Mântuitorul, l-am simțit în inimă. Acuma vine și Anna, și în cereul celor liniștiți, pioși în Ierusalim spun unul altuia, că s'a născut Mesia.

5. Mesia, regele lui Israel, cel puternic, născut pe tronul lui David? Despre aceea ar trebui să știe toți ceva! Da, pioșii, înțelepții dola răsăritul îndepărtat, aceia știu ceva prin o stea minunată, care au văzut-o și au ghicit-o bine, dară în Ierusalim făcu aceasta întrebare după „regele cel nou născut al Iudeilor” turburare. Instrăinare și spaimă. Deși arată biblia calea către Betleem, și steaua conduce acolo pre Magi, dară cărturarilor rîd de Magii cei cu credința deșartă, și Irod caută a m-rgo sigur, precând cugetă, a scălda toate poftele regești în sânge. Cel ce urmează luminel înaintemergătoare, vor fi conduși dela mărirea la mărirea.

6. Irod ar fi omorât de sigur pre Iisus, dacă — numai de nu ar fi Dumnezeu! Egiptul trebuie să dea siguranță Fiului său, și apoi să poate mușterul său iarăși întoarcere, ca să locuiască în patria sa veche Nazaret și să crească copilul cel minunat. Mai ușor nu o avură părinți și mai mare bucurie nu puteau alții avea ca Iosif și Maria de copilul Iisus. Numai în templu, unde să păru că ar

fi mai bine păstrat, să pierdu de el dară nu era vina lui, dacă nu putea ieși din casa Părintelui său. Înse El merse cu el lo Nazaret, ca să cioplească și să zidească mai mult ani, un copil pios, un tânăr fericit, un bărbat sfințit lui Dumnezeu.

7. Într'aceea dădu Dumnezeu eroldul său însărcinarea sa. Vremea sosi, ca să fie calea pregătită regelui următor. El predică cuvântul cel serios: „Pocăiți-vă!” și spre sămnul schimbării cugetului eufunda el oamenii în Iordan. Viața cea veche să fie îngropată, el voiese a umbla de aici înainte într'o viață nouă. Deși nu-l iertat să lipsească fruptele serioase ale pocăinții, de altcum e botezul fără de valoare, și cine dela început nu să pocăiește în fapt, acela nici de botez nu are ce se apropia.

8. Dară când vine Iisus la botez, Ioan refuza a-l boteza. Oare nu voiește a se pocăi cine de farisei? El nu are lipsă de pocăință nici de botez. Dară El voiește a împlini dreptatea lui Dumnezeu, și acum-a il boteză Ioan și vede o vedenie minunată și aude un glas memorabil. Dară Iisus are a se lupta o luptă serioasă cu satana, șerpele cel vechiu, la care El după un asalt întreit rămâne ca biruitor final.

9. Acuma-l iertat lui a propăși. Ca rege îndată? Nu, ca profet, ca învățător mai înainte, apoi ca arhierou, care însăși moare, și în sfârșit ca rege, care încă vine, totuși a fost El în tot timpul și una și cealalta. Ca profet își câștigă învățăcel, și după o predică serioasă, puternică și minune măreața chiama primii săi învățăceli în umarea sa durabilă.

10. Învățătura lui e puternică, dară cuvântul său poruncitor preste duchuri necurate, rele e aducător de spaimă. El zice numai un cuvânt, și demonii trebuie să dea prada lor. Și la patul bolnavilor să dovedește, că este putere ajutătoare în cuvântul și mâna sa. Acuși e plină casa în Capernaum de tot felul de bolnavi și demonizați, și El le ajută la toți. Dară ca mântuitor nu să poate El lega de un loc. El trebuie să aducă mântuirea la toate orașele și un lepros poate mări deosebita lui milă și putere, deși să arată el neconvincios, că-l neascultător.

11. Iarăși e Iisus în Capernaum, și iarăși e casa plină de oameni, cari voiese a-l vedea și a-l auzi. Un paralitic ar dori să fie vindecat de El, dară nu poate ajunge înaintea lui. Înse prietenii credincioși știu sfat, și Iisus vindecă paguba sufletului bietului om. Cărturarilor sunt nevoioșii, ca ortodoxia lui Iisus nu-l veritabilă. El vorbește purul blăstem. Înse Iisus dovedește prin cuvântul puterii sale, prin care vindecă corpul că El e împuternicit, a vindeca sufletul și a ierta păcatele.

12. Da, El a îndreptat privirea sa principală spre păcătoși. Cărturarilor și farisei li

nesocoteau. Îi lapădau și-l condamnău. El înse voia să-I vindece, să-I mântuiască. Așa chiamă pre un vameș în urmarea sa, spune criticătorilor săi, că-I drept, a merge la bolnavi ca medic, și arată fariseilor, că a fi pios e ca o nuntă, și că viața nouă să potrivește, a face forme nouă. Cu adevărat, în Iisus a răsărit lumii mântuirea.

Întrebări: 1. Cine a fost înaintemergătorul lui Iisus? 2. Cum să numeau părinții botezătorului? 3. Unde s'a născut Domnul Iisus? 4. Cum fu El pus sub lege? 5. Care oameni bogăți și înțelepți l-au onorat mai înainte? 6. Unde aflăm noi pre Iisus, în vîrstă de 12 ani? 7. În ce era funcțiunea lui Ioan botezătorul? 8. Ce avea Iisus a suferi după botez? 9. Cine erau primii săi înv. acei? 10. Cum petrecu El Sămbăta în Capernaum? 11. Cine află la El vindecarea pentru corp și suflet? 12. Ce a mișcat pre Iisus a umbla cu vameșii și păcătoșii?

Pentru Duminecă în 7 Aprilie.

14. Arătarea celor înviați.

I. Corinteni 15, 1—11.

Cuvânt de aur: Faptele 2, 33.

DIFERITE.

Evangelia în Tripolitania.

Decând s'a început bătaia între Italia și Turcia, s'au fi ocupat mulți seriosi, cu întrebarea, că oare lucrat-au între Tripolitani cei atacați missionarii evangheliei. Știrile despre aceste erau numai foarte slabe. Acuma aduc foile de misiune una și alta. În vremea, când izbucni bătaia, nu era nici un missionar în Tripolia. Missionarul Reid, care-l de 19 ani activ în Tripolia, era tocmă în Anglia în concediu. El voia tocmă să meargă înapoi cu două missionarițe. Primile lucrări missionale datează din anul 1889, în care misiunea pentru Africa de Nord luă și acest oraș în ochi. Doi missionari, care au și lucrat în Tunis, Michell și Harding, fură transpuși în Tripolia. La aceasta nu gândeau așa tare la oraș decât la pătrundera în lăuntru țării. Primirea nu era tocmă prietinoasă. Trebuia

s'o încerce cu funcțiunea (faptele) creștinească. Dară cu cât mai mult, cu atâta mai tare stringea la olaltă autoritatea cercul mișcării, așa că missionarii numai proporțional puțin puteau face. Despre predicarea mișcătoare (călătorind) nici nu putea fi vorba; totuși să bucurau de oameni, care veniau în oraș, ca să fie îngrijiți în ospital. Lor li-se vestește Evangelia de le place de un, lămurit și pătrunzând, și-l minunat, cât de bine o cuprind și o duc afară în țară. Așadar totuși o sămănare spre nedejde.

Ce lipsă era a se ocupa acest port cu missionarii de acolo să vede, că și până acuma să trimet din Tripolia anual 10.000 de selavi la Creta, Salonic, Constantinopol și Smirna. Dară dacă să aduc 10.000 de „bucăți” de marjă vie, atunci am putte cele de multe ori socoti o sumă întreită, care pe aceasta cale să nimicească, și să spune, că calca prin pustie nu s'ar putea sminti, pentru că-l sămănată (plină) cu schelete de oameni. Cât de puțin e acest fapt cunoscut!

Din 'Wge.

Pățenia unui colportar în Turcia.

Un colportar să apropia de o comună, când îl întimpină patru bărbați înarmați până la urechi. Erau curzi, și el avea puțină nedejde, că îl vor lăsa să treacă. Ei înfățișară o privire înfricoșată și strigau cu glas înspăimântător, ca să se predea. El falfăi cu năframa ca sămă de predare. La aceasta să apropiară de el doi dintre ei, pănăcând ceilalți doi țintuiau revolverele spre el amenințându-l. Cei doi ce veniră spre el, îi porunciră a să da jos de pe trăsură și goliră lăzile lui cu mare grabă. Când văzură în ele cărțile, începură a ride; acuma veniră și ceilalți și și ei sunară în hohote. Când văzură, că colportarul spăriat era de tot confus prin purtarea lor, îi vorbiră liniștindu-l și-l spusură, să nu să teamă. El să reculesc din nou și-l rugă, a-l esplica, ce ar însemna aceasta. Ei

ziseră că au auzit, că să aduc arme și miniție în comună, și când îl văzură, că vine cu lauda sa, au gândit, că el aduce acele lucruri, și pentru aceea îl atacară. Acuma inse sunt ei firește foarte uimiți, că lada lui nu conține alta decât cărți.

„Ce fel de cărți sunt acestea și de unde vin?” întrebă fiul pustiuului. Colportarul le explică și-i rugă, ca să le poată ceti ceva din testamentul său de buzunar. Ei îl ascultară cu atențiune, când le ceti al 12-lea capitol din evangelia după Luca și le vorbi despre aceasta. Cel mai bătrîn dintre bandiți fu adânc mișcat, și când ajunsese colportarul la capăt, îi sărută mâna și zise: „Dacă ași fi auzit eu acestea înainte cu treizeci de ani atunci nu ași fi făcut la nimenia ceva rău, necum să fiu ucis 150 de oameni.” El întrebă, ce costează aceasta carte și era foarte uimit, când auzi, că societatea biblică își face atîta cheltuială, numai ca să poată duce aceasta carte cât de departe între oameni. El ceru multe să auză despre societatea biblică dela colportar. Apoi iarăși îi sărută mâna și-i dădu 5 piasteri ca contribuirea sa pentru societatea biblică și zise: „Bucurosu ți-ași da mai mult, dacă ași avea. Roagă-te pentru un biet păcătos, care ucise 150 de oameni.” Colportarul îi dădu un testament, când să duse.

Chiar și un bandit Curd poate înțelege chiamarea lui Dumnezeu în evanghelie numai dacă o capătă de ascultat.

Din Wgo.

Întîiul telegram.

O ședință de noapte în dieta americană era în cursul deplin. S'au ținut deja multe vorbirii și s'au hotărît multe lucruri. Aceasta era pentru un timp îndelungat ultima ședință. În această ședință avea să fie vorbit despre o invențiune importantă, care fu tocmai făcută, dară până două ciasuri înaintea închiderii nu era nici o amintire despre ea.

În unghiul galeriei ședea un bărbat singuratic. Grija pe fața sa mârșavă, înțeleaptă deveni la desperare. Că oare legea, care ar vota banii la o încercare cu mașina sa electrică, ajunge-va cândva în rînd, aceasta era întrebarea lui fricoasă.

Samuil Morse, așa era numele bărbatului, să seculă iute, părăsi sala și merse la locuința sa, în care era o priveriște miserabilă. El era mai pierit de foame, numai ca să poată deajuns păstra pentru facerea mașinei sale de încercare. El ingenunchiă lângă așternutul său și-și puse cauza în mânele lui Dumnezeu. „Ori-ce îmi va aduce viitorul,” să rugă el, „oh Doamne, ajutorul Tău îmi va fi aproape.” Mai departe nu putu el nimic face, și așa să culcă el în liniște.

A doua zi de dimineată bătu cineva la ușa lui. El deschise; acolo stătea domnișoara Annie Ellsworth, fiica oficiantului de patente.

„Domnule profesor” (Morse era atunci profesor în New-Haven), zise ea și apucă mâna lui cu simț de bucurie, „eu vin, a-ți pofti noroc!”

Samuel privi la ea, el nu putu vorbi. Atunci continuă ea: „Proiectul fu primit fără greutate. Să păru că oareceva a fi silit dieta la aceasta. 30.000 Dollari s'au votat la o încercare cu mașina d-tale.”

Domnul Morse a știut, cine „sili” aceasta, și inima lui mulțămitoare să rădică către Dumnezeu care îl auzi.

Cu un an mai târziu, când avea să fulgere prima veste de alungul sirmelor electrice, a mărturisit el aceasta în public. El rugă pre Annie Ellsworth, care-i aduse vestea cea îmbucurătoare, a trimite primul telegram; el irsăși îi l-a dictat, și consta din aceste patru cuvinte: „Aceasta a lucrut Dumnezeu.”

Din Wgo.

Numai nu prea mereu!

Servul cel credincios, care nu de mult fu chiamat acasă de Domnul viei P. de Bodelschwingh, a strigat

odată în privința lucrului său din urmă, misiunea în Africa de Ost, conlucrătorilor săi cuvântul cel serios: „Numai nu prea mereu! Voi puteți muri preste aceasta!” Acest cuvânt, care a fost conlucrătorilor săi de sigur un bold spre sîrguință în lucrul Domnului, ar trebui, să ne aprinză și pe noi toți, a stîrpi toată lășitatea și supraficialitatea în lucrul Domnului. Noi stăm într'un neam muritor cu solia vieții. Pânăcând noi ne pregătim, ale aduce cuvântul despre cruce, să cobor deja mulți în groapă ca prada morții. Din cele 1.600 milioane de oameni, cari locuiesc pămîntul, mor în fiecare an 50 milioane de oameni. Aceasta face în fie-care zi din 24 oare o armată de 137.000 oameni sau pe fie-care minută 95. Și acestei mulțime grabnic trăitoare și iute muritoare avem noi, martorii cei tot așa grabnic trăitori alui Christos, ale vesti cuvântul despre cruce. Cum ar trebui să ardem noi de zel sfânt și să folosim puțina noastră putere în serviciul Domnului! Dacă iubirea lui Christos în fapt arde în inima noastră, atunci nu o putem altcum, ci trebuie ca și noi să punem mîna ca Sionul să fie zidit. Încă stau ușile către păgâni deschise. Încă întind milioane de oameni mînilor, după cuvântul vieții, a-l primi din mînilor noastre.

Din Wge.

*

Cine vrea să ajute? Oh, fraților, mare este secerișul, multe miș sunt în jurul nostru în țările vecine, în întunecare și umbra morții, nu voiți să ajutați și voi? Oh, întindeți mîna, ajutați, dați pîne celor flămânzi din jurul vostru! Mare este răspunderea noastră a tuturor! Nu uitați de misiunea noastră modestă pentru *Sud-Ost-Europa* a o sprijini, ca să putem trimite misionari, cari să le ducă vestea mîntuirii, cuvântul vieții, solia lui Christos, ca să se împace cu Dumnezeu. V. B.

--

Sfaturi bune.

Dela un frate am căpătat sfaturile aceste, cari ar fi bine și urmate. Puținea corigare înse ne îngăduim, socotind, că totuși ce se cuvine, să cu-

vine, și mai ales creștinii trebuie să cunoască aceasta.

1. Frații și surorile în deosebirea etății să zică unui către altii „tu”. (Rom. 12, 10; 1 Petru 2, 17.)

2. Fie-care frate ori soră, fie-care prietin ori prietină, ori știu ceti ori ba, ba chiar de ar locui 4--5 înși într'o casă, tot insul să aibe Testament și carte de cîntări, și acasă pe masă sfânta scriptură.

3. Să recomandă, ca și în adunare și pe drum, să nu-se predice oamenilor așa mult cu gura, mai mult cu faptele cele creștinești, nelărnuind, neînșelând, neîmbătându-se, fiind de omenie și onești, a predica putem astfel pe drum, și altfel în adunare, unde avem a chema oamenii ca să asculte. Dară dacă sunt 2-3 frați la olaltă, pot vorbi de aceea ce a făcut Dumnezeu cu ei, cel mai bătrîn dintre ei să vorbească, dacă are acela dar, iar ceilalți să asculte.

4. Oarele serviciului să fie totdeauna regulat cercetate, în ori-ce vreme, fie Dumnezeu fie Luni, Marți ori Joi, tot la vreme să fim la locul nostru, ca să nu aștepte predicatorii după noi, mai bine să-i așteptăm noi pre ei cu urechile și inima deschisă, „nepărăsind adunările noastre, cum au unii datină.”

5. Nimene din membri adunării, să nu meargă în gostie la adunări fără concediu (îngăduială); și dacă e lipsă a merge în careva comună, cel mai bătrîn în adunare să aleagă dintre frați și surori ca cine să meargă. Să nu meargă cine are pofta ași arăta sărăcia sa prin nevirtute creștinească.

6. La predică să se aleagă accia, cari știu bine ceti, bine vorbi și mai bine făptui, și cari nu să abat dela ce au cetit, nici în predică să nu vatem; dară să nu netezască păcatul sgărceniei, a pismei, urii, beției nici de cum, că beția-i ca un cal, care are picioare iute asvărlițoarc. Predica să țină vremea ei cuvenită de o oară,

că de altcum să urăse ascultătorii, adorm, iar alții merg neașteptând capătul.

7. E de recomandat, ca fie-care a-dunare centrală să aibe pregătite mai multe cămeși albe pentru botez; și cote de pânză pentru desbrăcat și îmbrăcat.

8. Foaia „Adevărul“ să nu lipsească nici dintr'o casă, unde-i chiar și numai un copil pocăit.

9. Pre frații din școala de misiune din Budapesta să nu-i uităm, ci să-i sprijinim prin rugăciune și daruri.

10. Frații sunt rugați, ca conferința țarească, cere va fi în Buteni, să o cuprindă în rugăciune caldă, ba cu ași recomanda, ca să ținem în fie-care săptămână, de exemplu: Joi seara o oară deosebită de rugăciune pentru aceasta, unde să ne ajute Domnul, ca să fie un Domn, un Păstor și noi un popor și numai una turmă, spre mărirea gloriosului Său nume. Vă salut cu iubire

V. Popovici,
frate slab.

Lupi! Lupi! Păziți-vă de ei!

În „Adevărul“ 1911, Nr. 11 am avut o istorie despre niște lupi răpitori; dară am avut și despre niște oi călbezite, care prinzindu-le lupii, le-au rupt gâtul și fiind duse de lupi prin codri și pustiu, afară de turmă, unde înu să prea găsesse turme și petrecând prin așa locuri, s'au mai vindecat în câțva, dară nu de tot, umblând prin așa lucruri, a pierit toată lâna cea moale și în locul ei cresc pe ele păr de lup și apucară a se face selbatic, încât au început a urla în urma turmii după oi și ale huli, încât au hulit și pre Domnul turmii (Apoc, 13, 6). Toema! în fața mea au hulit, că al nostru Christos e în pământ și nu a înviat, și că al nostru Christos e pântecel noastre, și că al nostru Christos e împăratul Constantin. Măcar că noi nici nu-l adorăm. M'am cutremurat și m'am întristat de așa hulitori (2 Tim, 3, 6 -9.), căci nebu-

nia lor va fi cunoscută tuturor. (1 Tim, 6, 3--6.) Galateni 1, 6--10. De vine cineva la voi, și nu aduce aceasta învățătură, să nu-l primiți. 2 Ioan 10. Ca să se învețe să nu hulească. 1 Tim, 1, 19.

Procum am amintit eu subscrisul în „Adevărul“ 1911, Nr. 11 despre acești hulitori, că au zis, că vor veni și vor sparge zidurile din Buteni. S'au mai încercat așa oameni și cu Israil, precum era Tobia Ammonitul (Neemia 4, 3), dară poporul Domnului nu s'a spăriat, decât cu o mână lucrău și în una țineau arma, cu care să apăra. (Neemia 4, 17.) Dară și acești vrăjmași ai nostri, după cum au făgădui, că vor veni în Buteni, au și venit cu un călugăr din România. Așa zic ei, dacă va fi drept. Ei cugețau, că de vor veni mai mulți, vor sparge mai iute zidul. Așa au și venit în 11 februarie, dară s'au înșelat, că n'au putut sparge zidul, că răscumpărații lui Iisus au stat cu un cuget la olaltă, și lucrău pe zidurile Ierusalimului cele ruinate. Armele cele potrivite pentru lupi și vrăjmași erau pregătite: evangelia, care este puterea lui Dumnezeu. Așa sărmanii ce lupi, nu aveau ce răpi, deși erau birturile pline nu aveau grija să îndrepte acolo pre cineva, decât cugețau tot la stână, căci cum ar putea sări peste zid, (Ioan 10, 12) ei umb-lau din casă în casă și nimene nu cumpără dela ei negoțul lor (că era toema! tîrg mare). Să vede, că nu aveau negoț de folos (Ioan 15, 5). Să vede, că au umblat fără Christos, de aceea n'au putut face nimic, măcar că aveau niște lână de lupi de vindut; dară cine cumpără lână de lupi ca să facă îmbrăcăminte din ea! Slab va fi acela îmbrăcat! Văzându-se ei înșelați, că au pândit toată ziua și n'au prins nimic, plecă mai de eu seara un pui de lup cu labele sale către S. T. zicând, că au un călugăr și știe tare bine ghici, deși era un lup; primindu-și respunsul, că noi avem mai mare Domn decât un călu-

găr, pre Iisus Christos, Mântuitorul lumii. El a zis prin gura sfinților săi: De va aduce cineva o altă învățătură, să nu-l primiți. Primind mai multe dovezi despre credința noastră în Christos Iisus și Părintele, și despre hotărârea sfinților apostoli la conferința cea dintâi în Ierusalim, s'a întors lupul îndărăpt cu frică și rușinat și rămase cu umbrele. Fapt. 15, 28. 29; Gal, 5, 1.

Că Duhul sfânt și noi am hotărît, să nu se mai pună preste voi nici o sarcină, decât aceste de trebuință; ca să vă feriți de cele jertfite idolilor și de sânge și de animale zugrumate și de desfrinare, de care de vă veți păzi, veți face bine. Fiți sănătoși!

T. Brinda, Buteni.

Declaraire.

Deoarece unii s'au împedecat nu numai odată în cuvintele cari să află în „Făurie“, mai ales numele unora și altora, declarăm, că *nu au cu nimic menea nimic de lucru.* Aceia ar putea tot așa de bine suna și *Vasilin Berbecar* sau alte nume cu bine mai cunoscute. Într'acelea nu să împedice nimene, ci va fi mai bine, să ne cercăm, că oare potrivescu-se faptele noastre cu acelea, și dacă da, atunci să ne mâniem pe noi însine. Să zicem cu Ieremia: „Fie-care murmure contra păcatului său.“ Iar eu zic cu cuvintele lui Spurgeon: „Cui nu să lovește căciula, pună-o de o parte.“

Berbecar.

INTREBĂRI BIBLICE.

1. Unde este scris: Suceit este drumul celui îngreuiat de păcate?
2. Vai de noi! căci am păcătuit?
3. Nu mi s'a respălit după faptele mele?
4. O! de m'ai binecuvânta, și ai întinde hotarele mele?
5. Voi face... toate hotarele tale de petre scumpe?

Intrebările din numărul trecut au fost. 1. Samson. Judecătorii 16, 28—30. 2. Micaia. II, Cronica 18, 25—27. 3. David. II. Samuel 12.

5—7. 4. Văduva din Tarepta. I. Regi 17, 12—14. 5. Hezekia. II. Regi 20, 1—7.

Au aflat: I. Flonta și S. Frenț Somoșches 1. 2. 5. G. Șerb Arad 1. 5. I. Jurconț R. Gladna 1. 2. L. Jurconț R. Gladna 1. 2. 3. R. Ardelean și P. Vertaci Pecica 1. 5. Giulița Andea, Nuța Mocuța, Petra Erdős Curtiei 1. 2. 4. 5. I. Nicora Almașel 1. 2. 3. 5. I. Treușan Arad 1. 3. 5. Tim. Pascu Paraț 1. P. E. Beto Friedensau 1. 5. T. Oradan Ménes 5. T. Socală, D. Truța, Elena Socală, Ana Raț Nagylă 1. 3. 5. II. Brinda Körösbökény 1. 5. E. Berbecar 1. 4. E. Lajos 1. 2. 3. 4. 5. Sida Lucaci Curtiei 1. P. Șiclovan Curtiei 1. 5.

Ne pare bine de siliința cetitorilor, că și dacă nu au aflat cei mai mulți toate întrebările, totuși au căutat. Fiți numai cu nedejde bună și nu vă descurajați nici în viitor, ci cereați scripturile. (Ioan 5, 39.)

CVITĂRI.

În Szintyc avem un frate, care a fost în vara trecută rău bolnav; și el are în America un frate la care i-a scris starea sa. Frații din America, orașul Indianapolis au trimis prin Fr. Teo. Selegean 53 cor. 4 fil. pentru care pe aceasta cale civatează. Domnul respătească celor ce au făcut bine cu plată cerească. Ioan Brendaș Sinta.

Redactor coresponsabil:
VASILIU BERBECAR.

PUBLICĂRI.

Foaie mare! O foaie foarte mare în preț de 5 cor. a ieșit acum curând de sub tipar, numai în limba Română sub grele spese, pentru cei, care doresc a ști despre sfârșitul lumii, și de este Raiu! Și Raiu este! Spre adeviere a ieșit aceasta foaie, ce arată tainele mari, cu prețul ei mult mai mare decât coroanele cinci, cari să cer pentru spesele tiparului. Vorbește și despre rătăcirea cu Sămbăta. Prin adresa aceasta: **Giorgiu Sîlavu** fost Dascăl în **Acșfalva** Arad m. Ori-cino o poate cere prin rambursă ori bani gata!

Un frate voiește a să băga slugă la casă creștinească, Numele lui e! Măne-ran Todor la adunare în Arad.

O soră văduvă de 41 ani are un prunc de 4 ani s'ar băga oare unde în slujbă la casă creștinească, ca să poată sluji și Domnului. Adresa: **Komán György**, Arad György-uta 22.

Să caută un calfă de făurar (covaci) și un învățăcel. Amândoi că flo creștini, adecă credincioși. Adresa: **Trimbicza Péter Kovács-m. Világos** Arad m.